

DORIS

Negen levens

DORIS

Negen levens

Anneke Eising

Auteur: Anneke Eising
Coverontwerp: ©Anneke Eising
ISBN: 9789463864909
© Anneke Eising

Zin in een spannend boek? Verkrijgbaar als e-book en paperback:

- Pesters vliegen solo
- De schaduwkant van het verlangen
- Bloedspoor- Dreamcatcher
- Doris- Negen levens
- Bosheks- Wolvenjacht
- Kuikens uitbroeden in de broedmachine
- Ik ben altijd onderweg

Veel leesplezier!

Anneke Eising

Het verhaal

Dit is het verhaal van 'Doris'. Ze maakt op jonge leeftijd al kennis met geweld. Na jaren komt ze erachter dat de man die ze trouwde, geen haar beter is dan de man die haar jeugd verpestte.

Vluchten is een manier om te ontsnappen, maar ze houdt dat niet vol, want men heeft het op haar leven gemunt. Ondanks haar angst, besluit ze uit de slachtofferrol te stappen en op eigen kracht verder te gaan.

Middenin de tumult van haar reis komt ze tot een schokkende ontdekking. Ze blijft echter doorgaan met het zoeken naar bewijs voor haar onschuld, terwijl ze weet dat dit haar ondergang kan zijn.

Wat ze meemaakt is behoorlijk heftig, maar ze incasseert de klappen die uitgedeeld worden, ze ploetert door, heeft maar een doel: overleven.

Impuls

Het geluid van het ritmisch stampen van de motoren ergens beneden, klinkt geruststellend. De koude wind in haar gezicht, de natte lucht, het voelt nu al gewoon, alsof ze dit vaker heeft gedaan. Het voelt vertrouwd zelfs. En toch is dit de eerste keer.

Ze heeft daar altijd van gehouden, water, zee, zout, zilte lucht, de koude wind in het gezicht en tot slot het vergezicht met de horizon die zoals vandaag, praktisch onzichtbaar is. Alles is zoals ze het graag heeft, alles waar ze zich lekker bij voelt. Zoals nu, zoals ze zich nu voelt, als een losgeslagen dobber op het water, zonder lijn, zonder verbinding, zonder dat er aan haar getrokken wordt, zonder iets dat haar op haar plaats houdt, haar beperkt en bepaalt wat ze wel of niet kan.

Ze voelt zich om de een of andere reden daarom ongelofelijk vrij. Net zo vrij als het zeilschip met de grote witte zeilen dat te dicht op de boot vaart, alsof het de kustwacht die deze veerboot lijkt te escorteren, wil tarten, wil uitdagen tot een race, een achtervolging misschien.

Het zou een zwartwit foto kunnen zijn. Een foto van lang geleden. De zee is grijs. De koppen op de golven wit. De mist hangt laag. Somberheid. Net als haar stemming. Om de een of andere reden voelt ze zich niet gelukkig of opgewonden, zoals het wel had moeten zijn, want ze doet nu eindelijk dat wat ze altijd al heeft willen doen.

In haar buik voelt ze echter niet de vlinders die leuke gebeurtenissen aankondigen, een intens gevoel van blijdschap dat vaak de verrassing wegneemt van het feit dat er onaangekondigd, hele leuke dingen gaan gebeuren. In plaats daarvan zit daar, als een zware steen, een gevoel van tegenspoed en verdoemenis. Het zit er nog maar kort, anders was het haar al eerder opgevallen.

Even recht ze haar rug en dan kraakt ze de wervels van haar nek, zoals ze dat altijd doet wanneer ze zich aan zichzelf ergert. Ze vraagt zich af waarom bij haar niets normaal kan zijn, alsof het aan haar ligt. Alsof ze nooit de regie over haar eigen bestemming in het leven heeft verloren.

Even later probeert ze door de toenemende mist over het water te kijken, op zoek naar schepen. De boot van net is al ver weg. Dat ging ongemerkt, want na de ontdekking van het bekende nare gevoel in haar buik, waren haar gedachten weer mijlenver van deze plek. Even schommelt de veerboot, een beetje schokkend zelfs, zodat ze zich even moet vastgrijpen aan de reling. De boosdoener, een groot zwart schip dat snel voorbij vaart, is even later al amper meer zichtbaar in de mist van deze ochtend. Ze vindt die mist niet erg, niet 'storend' of 'teleurstellend', zoals sommige opvarenden, die minuten geleden hun camera's wegstoppten en allang weer beneden in de comfortabele grijze stoelen zitten.

Het is behaaglijk warm daar. Hier niet. De wind en de mist zorgen voor een combinatie van kou en nat. Het plakt aan haar jas en aan haar haren. Het slaat neer op het dek, zodat het glibberig is geworden. En dat haat ze. Dat vloeren glad zijn, moeilijk om op te lopen. Ze wilde dat ze andere schoenen had aangetrokken.

Maar ondanks de kou blijft ze staan. Bij de reling. Met de blik naar beneden. Daar waar het water kolkend en spugend boven komt vanwege de schoepen die ergens daaronder het grijze water tot moes slaan en zich, aangedreven door de motoren, een slag in de rondte slaan.

Dan staart ze weer voor zich uit, in het niets, want de dikke mist heeft een ondoordringbare muur opgeworpen. Het verbergt daarmee een groot deel van de zee, de lucht en de horizon. Even ontwaart ze de contouren van een eiland. Misschien. Ze is er niet zeker van. Het is niet meer dan een donkere streep op een lichte achtergrond. Het eiland. De bestemming. Straks.

De veerboot vaart rustig verder, want zoals ze gezien had op een kaart die benedendeks hangt, ligt de haven aan de andere kant van het eiland. Het schip vaart langzaam zigzaggend verder over het donkere water met de kleine koppen, een omweg, noodgedwongen, om zo de zandbanken te vermijden. Er moet dus een vaargeul zijn. Groene en rode boeien geven aan hoever de boot kan afwijken. Tot daar en niet verder.

Het waait wat harder nu. Haar natte haren wapperen moedeloos en zwaar in de wind. Ze merkt het niet. Ze blijft staren in een bepaalde richting, naar dat wat de horizon zou moeten zijn, onzichtbaar gemaakt door de natte mist. De onzichtbaarheid van die streep zorgt ervoor dat de zee op de een of andere manier vloeiend in de grijze lucht overgaat, alsof het oneindig doorgaat. Er is geen begin en geen einde.

Ze weet dat haar ontsnapping maar tijdelijk is, daarom fantaseert ze over waar ze zou kunnen zijn.

Even waant ze zich een passagier op een groot cruiseschip. Of een schip dat de grote oceanen bevaart. Een lange reis met vreemde havens, onbekende oorden, vrijheid. Het is alles waar ze naar verlangt. Zoeken naar een nieuwe haven, zoals de ontdekkingsreizigers dat deden. Ze wil dat ook weleens meemaken. Het onbekende zoeken. Nieuwe dingen ontdekken. Misschien dat ene stukje van zichzelf terugvinden wat ze al heel lang geleden kwijt is geraakt. Even ontsnapt er een zucht uit haar zachte mond met de blauwe lippen. Ze heeft het koud. Weer kijkt ze naar beneden. De golfslag in de diepte ergens beneden haar, wordt weerspiegeld in haar grijsblauwe ogen.

Het gele bootje ergens in de verte, lijkt vaart te minderen. De kustwacht vindt het schijnbaar best, of misschien hebben ze een oproep gekregen. Maar ze keren niet, ze blijven de veerboot op een afstand volgen. Ze liggen ver achter, zijn nu niet meer dan een geel streepje onder een dikke mistflard.

De veerboot lijkt ineens een bocht te nemen, ze kan het voelen. Even klemt ze haar handen om het koude staal van het hek op het achterdek. De mist trekt verder, het heeft het achterdek al bijna bereikt. Het gele bootje van eerder is spoorloos verdwenen, of in ieder geval onzichtbaar.

Maar ze merkt het niet. In haar gedachten zwerft ze over de oceanen, als verstekeling aan boord van machtige schepen. Schepen zo groot als gebouwen. Dat zou ze graag doen, zwerven, avonturen beleven, zelf beslissingen nemen om te kijken wat er dan zou gebeuren. Maar dat kan niet, want haar verplichtingen verbieden haar om deze droom te verwezenlijken. Toch is ze hier. Vandaag. Op deze veerboot. Alleen en zonder toestemming.

Het was maar een ingeving geweest. Dat kwam door gisteravond. Vrijdagavond. Ze hadden ruzie gehad. Weer. En wederom had hij haar te verstaan gegeven dat ze haar kop moest houden, want wat wist zij ervan? En zoals altijd had ze haar mond meteen gehouden, want hij had gelijk, wat dacht ze wel niet?

Tot vanochtend. Hij was al weg. Zonder dat aan te kondigen, zonder te vertellen waarheen en voor hoelang. Zonder haar uit te nodigen zelfs. En toen had ze, terwijl ze heel vroeg al in haar eentje koffie zat te drinken aan de keukentafel, in een hele boze bui bedacht dat ze ging doen waar ze al heel lang zin in had. En terwijl ze nadacht over de ruzie, viel haar oog ineens op de flyer die een paar dagen daarvoor klem had gezeten in de brievenbus. Ze had er toen geen acht op geslagen, dacht zelfs dat ze het vodje allang bij het oud papier had gelegd. Maar toch lag het vanochtend ineens weer op de keukentafel.

Het was een gele flyer. Een die haar probeerde te verleiden met een foto en een pakkende kop. Dus had ze het ding opgepakt en er wat aandachtiger naar gekeken. Om de een of andere reden sprak het haar wel aan. Een reisje naar een eiland. Over water. Ze hield van water. Hij niet. Hij wist dat ze dat graag een keer zou doen, op een veerboot naar een eiland gaan. Maar hij had haar uitgelachen toen ze het opperde en na een tweede keer vragen met dezelfde reactie tot gevolg, had ze het hele idee laten varen.

Tot vanochtend.

Het leek zo passend, zo rechtvaardig. Ze wist op dat moment ineens dat ze er echt aan toe was. Dat ze het nodig had. Even ontsnappen. Even doen waar ze zelf zin in had. Zonder hem.

Hij zou het niet goedvinden. En misschien juist daarom besloot ze om het juist wél te doen. Ze had daarom meteen haar jas gepakt en toen was ze lopend vertrokken naar het station. Ze had de auto op de oprit laten staan, omdat ze absoluut vrij wilde zijn, nergens aan gebonden, met het absolute minimum aan bagage.

Ze besloot ook om in de haven pas een ticket te regelen, in plaats van thuis online een ticket te kopen en uit te printen. Zodoende zou Frank niet weten waar ze heen was tot het te laat was. Er ligt ook een briefje op de keukentafel. Hij zal het vanavond vinden. En wat hij vindt van deze bootreis, dat zal ze op zondagavond pas horen, want haar mobiel ligt naast datzelfde briefje. Hij zal het niet begrijpen, maar daar hoeft ze zich nu niet druk over te maken. Ze is vrij. Een weekend lang zal ze vrij zijn om te doen waar ze zin in heeft. Een weekend lang 'offline', zo noemde ze dat in gedachten toen ze in de trein zat. En het eiland dat nu beter zichtbaar is, omdat het nu nog maar een kleine tweehonderd meter verwijderd is van de boot, zal haar droom waar moeten maken.

Het stampen van de motor onder het dek, ergens onder haar, dreunt in hetzelfde ritme voort als eerder. Het duurt al lang nu. Twee uur. En twee uur is lang wanneer je ongeduldig bent, wanneer die hunkering naar het nieuwe zo snel mogelijk bevestigd moet worden. Een hunkering, een verlangen, zoals men dat soms ervaart op een warme zomerdag. Zoals de aanraking door een ander gewenst is, wanneer de nood hoog is en het verlangen het binnenste bijna tot ontploffing brengt. Wat heerlijk is. En wanneer na een haastige begroeting de ontmoeting escaleert in snelle, feilloze handelingen, doelgericht, met ervaren precisie, de climax, ongeforceerd, simultaan tot uitbarsting komt.

En dan nog eens, en nog eens. Tot de ander niet meer kan en zij voorlopig genoeg heeft.

Geheel in gedachten verzonken heeft de vrouw in de grijze jas geen oog voor haar omgeving, ze denkt alleen aan wat ze straks gaat ontdekken. Onder de somberheid van eerst zit nu prettige spanning. Er komt nariigheid, maar ook iets wat goed en fijn is. Ze weet het zeker. Alle andere passagiers die hier eerder stonden, zijn zonder dat ze het gemerkt heeft al naar binnen gegaan. Beneden verzamelen ze hun bagage en dan wachten ze ongeduldig af tot het signaal voor aanmeren gegeven wordt. De vrouw maakt zich niet druk, ze heeft immers geen bagage. Enkel de ticket voor de veerboot en haar pinpas. Geen bagage, geen spullen, niets waardoor ze vertraging zal kunnen oplopen. Iedereen zit binnen, behalve zij en een man met zijn hond.

Stug houdt ze zich met een hand aan de reling vast, omdat ze nog even de zeelucht wil ruiken en gebiologeerd naar het schouwspel van schuimend water in de diepte achter de boot wil kijken. Ze weet dat ze zich binnenkort zal moeten lostrekken om net als de anderen te gaan zitten tot het sein gegeven wordt om de boot te verlaten, maar ze wil het gevoel dat ze heeft nog even vasthouden.

De mist is dik, het lijkt de boot bijna aan te raken. Ze kan nu alleen het kolkende water horen, want het is vrijwel volledig aan het zicht onttrokken. Even stampet de motor met meer vermogen lijkt het. Het spoort de schroeven aan tot nog meer waterverplaatsing en ineens lijkt de boot te draaien. Ze kan het niet zien, maar ze weet dat ergens onder het schip, het zeewater door de schroeven wordt meegesleurd en dan als opgeklopte melk naar boven geslingerd wordt, zodat de veerboot twee lange witte sporen in het grijze water trekt.

Ineens vliegen er een paar meeuwen schreeuwend boven de boot. Ze zijn mogelijk de enige getuigen wanneer een paar minuten later de vrouw de reling ineens loslaat en haar lijf als dat van een dode lappenpop naar beneden glijdt en het kolkende water achter de schroeven raakt. Het gebeurt in een flits en dan wordt ze seconden later al door het schuimende water opgeslokt.

De man met de hond draait zich om en dan wandelt hij op zijn gemak naar de grijze stalen deur met het bord waarop te lezen is dat men de deur 'goed achter zich moet sluiten'. Hij kijkt nog een keer rustig om zich heen en dan opent hij de deur.

Op zee komt even later de gele boot van de kustwacht weer in zicht. De bemanning lijkt ineens haast te hebben, want men vaart buiten de vaargeul de veerboot op hoge snelheid voorbij.

Even later, terwijl de veerboot aanmeert, betreden een man en een vrouw van de kustwacht de steiger waar de veerboot straks zijn passagiers zal afzetten.

En terwijl de eerste passagiers van boord komen, arriveert ook een politieauto. Een kwartier later vertrekt deze weer. Achterin de wagen zit een verontwaardigde man met zijn hond. De man slaat met zijn vuist tegen het raam. In zijn woede uit hij verwensingen. "Je kunt mij niets maken! Ik heb mij aan de regels van mijn verlof gehouden!"

Diepte

Net voordat ze het water raakt, komt ze bij. De klap komt harder aan dan ze dacht, alsof ze op asfalt valt. Op straat ofzo. Normaal gesproken houdt ze van water. Ook als het koud is. Maar ze is nu vreselijk misselijk. Haar buik is tijdens de val volgelopen met het zoute water dat tegen haar longen drukt, zodat ze naar lucht snakt. En misschien komt die benauwdheid ook door haar samengedrukte ribben die voelen alsof er een olifant op heeft gestaan.

Ze probeert wakker te blijven, maar ze kan met moeite haar ogen openhouden. Het bonzen in haar hoofd lijkt bij iedere beweging toe te nemen. Haar hoofd weegt om de een of andere reden ook abnormaal zwaar. Het voelt gigantisch, zo groot als een meloen. ‘Een watermeloen’, schiet het door haar heen. De spieren in haar nek hebben te weinig kracht om het hoofd tot de orde te roepen. Het beweegt als een dobber mee op de stroming. Ze kan er niets tegen doen. Uit alle macht probeert ze te zien wat er aan de hand is, maar de rode waas voor haar ogen wordt steeds dikker, tot ze niets meer ziet. Volledig automatisch, zonder erbij na te denken, gaat ze dan maar op haar rug liggen, zoals ze dat vroeger als kind geleerd heeft.

“Armen wijd, hoofd stil, blijven ademen, kijk naar boven, naar de lucht en de zon. Drijf!” Ze doet wat de badmeester toen tegen haar zei. Ze drijft, ze probeert het althans, want haar hoofd en benen voelen zwaar, alsof ze van beton zijn. Ze trekken haar stilaan naar beneden, ze wil het niet, maar ook weer wel. Klappertandend overpeinst ze haar kansen, haar kaken slaan zo hard op elkaar dat het pijn doet.

“U knarst mevrouw!” Ja, dat wist ze wel, maar de tandarts moest het nog eens zeggen, een beetje teatraal zelfs, alsof dat ook maar iets aan de situatie zou veranderen. “Knarsen is een reactie op de stress die u overdag ervaart!” Ja, mevrouw de tandarts dacht dat ze psycholoog was. Prima. Laat maar kletsen. Een mens kan bij een tandarts sowieso geen asem geven, de mond is altijd bezet. Bezet met tandartsvingers en instrumenten. En het hoofd raakt dan ook bezet, want bij een tandarts heeft een mens veel te veel tijd om na te denken.

Na afloop had ze nooit zin om in te gaan op het commentaar van haar oude tandarts, dan ging ze het liefst zo snel mogelijk weer naar huis. Ze wist wel dat het knarsen kwam door stress die tot uiting kwam in dromen die zich steeds leken te herhalen, soms meerdere keren op een nacht.

En dan 's ochtends bij het wakker worden, wanneer ze er dan eindelijk in slaagde om te ontsnappen aan de nachtmerries die steeds intenser werden, deden haar kaken en kiezen soms zelfs pijn. Dan wist ze genoeg, maar ze wist niet hoe ze het kon verhelpen. Bovendien was ze dan allang blij dat ze wakker was en gewoon in haar eigen bed lag en de droom wederom gewoon een droom was, slechts een vage herinnering aan de rusteloze nacht.

Zo ook nu. Het koude water is allang niet koud meer. Het gevoel in haar armen en benen, haar handen en voeten, is volledig verdwenen. Het voelt ook nu alsof ze droomt. Een zachte droom. Een droom die haar meeneemt op de stroming van de zee, naar onderen, naar de donkere diepte en daarmee het onbekende.

Even slaat ze haar ogen op, nog op zoek naar de horizon. Ze kan hem niet vinden. Dan sluit ze haar ogen maar weer. Het kost geen moeite. 'Ik ben een zwerver, ik ben een ontdekker!', schiet het nog door haar heen.

Het is een laatste, prachtige gedachte, voordat ze haar ogen sluit en zich gewillig overgeeft.

Zand

Voor een zaterdagavond in mei is het al behoorlijk warm. Desondanks is het niet druk op het eiland. Dat zal komen door de weersvoorspellingen over bewolking en extreem lage temperaturen. Maar wie had gedacht dat het zulk mooi weer zou zijn vandaag? Zelfs nu, om half acht op zaterdagavond, is het nog vijftien graden!

Het witte zand voelt zacht en warm aan. De kleine oranje krab die iets te ver van het water is afgedwaald, kruipt langs haar gezicht omhoog en dan nestelt hij zich bij haar ene oor. Het is lekker warm in een prachtig holletje van rood haar, perfect om de nacht door te brengen.

Het lange rode haar ligt achter haar hoofd gedrapeerd, alsof ze poseert voor een fotoshoot. Tijdens haar duik heeft ze wier en schelpjes gevangen. Ze versieren het haar, alsof het zo bedoeld is. Het rode haar steekt in de schemer van de avond scherp af tegen haar spierwitte gezicht. Haar lippen zijn diepblauw. De wimpers zijn droog en toch plakkerig door het opgedroogde bloed. Er ligt een fragiel laagje drogend zand op haar. Het bedekt en verzwaart de wimpers, de mond en de neusgaten. Als de zee haar al niet heeft gedood, dan zal het zand daar zeker in slagen.

Haar kleren zijn al redelijk opgedroogd. De vloed van de vroege middag heeft haar meegenomen in zijn zog en haar hier op dit witte strand achter een oude vergeten sloep neergelegd. De zon heeft haar gedroogd en de wind heeft haar bedekt met zand, alsof het een laagje poedersuiker is op een zandtaartje.

De strandgasten van vandaag hadden weinig trek in dit strand, daarom is de vrouw nog niet ontdekt. De wind was hard en de zon kwam laat. Te laat, want de meeste mensen zijn inmiddels al met de laatste boot vertrokken. Ondertussen maakt de zee zich klaar voor haar volgende intrede. Het water wast langzaam maar zeker en over een paar uur zal ook dit stukje strand weer helemaal onder water staan.

Het is alweer een uur later. Haar voeten liggen nu volledig in het water. Aan een voet zit nog een schoen, de andere schoen ligt een eind verder op. De broekspijpen beginnen zich al vol te zuigen. De vloed is goed op weg naar het veilige gedeelte van het strand. Het lichaam van de vrouw ligt er slechts twee meter van af. Hoe het water haar zover heeft kunnen dragen is een raadsel.

Het is donker nu. Half een in de ochtend. De vloed zal rond twee uur klaar zijn. Het krachtige ruisen van de zee lijkt toe te nemen. Het geluid van over elkaar heen rollende golven klinkt imposant en overweldigend. Het water van zo'n uitgerolde golf zoekt steeds een weg over het zand en dan spoelt het terug langs haar benen. De stof van haar jeans trekt het vocht op, zodat ze al doorweekt is, voordat het water haar volledig bedekt heeft. Het water rolt en kruipt gestaag verder. Daar waar het geweest is, kleurt het zand donkerbruin. Het kleine krabje bij het oor lijkt het ineens heel druk te krijgen. Even aarzelt het, even lijkt het te overpeinzen welke de meest aantrekkelijke keuze zal zijn, het hogerop zoeken, of toegeven aan het wassende water.

Om nog even op zijn droge plekje te kunnen blijven, kruipt het oranje wezen door de wirwar van rode haren omhoog, op zoek naar veiligheid.

In zijn haast raakt het echter verstrikt en dan volgt er kortstondig een panisch gevecht van kleine pootjes die houvast zoeken. Eenmaal bevrijd uit het net van knopen en haarslierten, besluit het om over het gezicht omhoog te kruipen, maar het glijdt uit op de huid. Toch lijkt het te lukken. Maar dan ineens schrikt het geweldig door een plotselinge trilling in het lijf onder hem. Het diertje laat zich meteen vallen en dan wordt het opgeslokt door het koude water dat alles terugneemt naar de zee.

Snakkend naar adem zit de vrouw ineens verschrikt om zich heen te kijken, terwijl haar handen steun zoeken op het zand onder het steenkoude water. In het donker van de nacht kruipt ze dan langzaam omhoog, met natte haren en een stram lijf dat niet wil. Nog half in slaap ploetert ze in haar doorweekte kleren omhoog. Wanhopig probeert ze het droge zand te bereiken.

Het duurt lang. Meer dan tien minuten. Maar dan eindelijk durft ze haar uitgeputte lijf neer te leggen op het droge zand aan de voet van een duin. Het spoor dat ze maakte toen ze voortkroop, is al snel verdwenen. De wind, het zand en het water maken schoon schip.

Een uur later wordt ze weer wakker. Dit keer door de mieren die haar lijf hebben gevonden en op zoek zijn naar proviand voor de achterblijvers. Totaal gedesoriënteerd en behoorlijk in paniek, probeert de vrouw te ontdekken waar ze is. Ondanks het feit dat ze totaal onderkoeld is en daardoor vreselijk stram, komt ze in beweging, want de wil tot overleven is sterk.

Even voelt ze aan de dikke bult op haar hoofd. Het voelt hard, pijnlijk en plakkerig. Even hinkt ze rond op een schoen, maar dan besluit ze om hem uit te doen.

In het maanlicht probeert ze te bepalen waar ze heen moet. Ze zoekt naar houvast, naar lichten van huizen of straatlantaarns. Maar ze kan niets ontdekken. Dan kijkt ze nog eens over het zand, richting de zee. Eigenlijk is alles vreemd. Ze heeft geen flauw benul waar ze is. Uiteindelijk kiest ze dan maar een willekeurige kant en dan begint ze schuifelend te lopen. Haar benen zijn nog steeds koud en stram, het zorgt ervoor dat ze kleine, aarzelende stappen neemt.

Met veel moeite sleept ze zich voort door het rulle zand. Na een paar meter stoot ze haar voet aan iets dat op het strand ligt. Het brengt haar even uit balans, ze wankelt, maar ze valt niet. Dan probeert ze te zien wat het is. Het valt niet mee, want haar ene oog zit nog dicht en het andere heeft een waas die niet weg te wrijven is. Maar dan ontdekt ze waar ze over gestruikeld is. In het maanlicht ontdekt ze een voorwerp. Een schoen. Ongeduldig betast ze het leer. Het is de hare. Even trekt er een glimlach over haar verkleumde gezicht. Misschien heeft ze geluk.

Het strand is vreselijk lang. Er komt voor haar gevoel geen eind aan. Het lopen gaat nog steeds zwaar, ze kan met moeite een voet voor de andere zetten. Elke spier in haar beurse lijf schreeuwt om aandacht. Ze vraagt zich af wat er gebeurd is. Het voelt alsof ze heel hard gevochten heeft. Ze heeft nog nooit gevochten, niet dat ze weet tenminste. Toch moet ze dat gedaan hebben. Met iets dat sterker is geweest dan zij. Maar ondanks dat heeft ze het op de een of andere bizarre manier toch gered. Die gedachte geeft haar wat moed en genoeg energie om nog even door te zetten.

Na zo'n vijfhonderd meter laat ze zich weer vallen. Hijgend van de geleverde inspanning ligt ze even later op haar rug naar de sterrenhemel te kijken.

De maan lijkt vannacht onwijs dichtbij. Heel groot en heel rond. Perfect. Ze kan zich niet herinneren dat ze de maan ooit zo intens van dichtbij heeft gezien.

Zonder erbij na te denken grijpt ze naar haar jaszak, op zoek naar haar mobiel. Wat zou ze graag een foto maken van de maan zoals hij nu is. Maar ze grijpt mis, haar jaszak is leeg. Haar mobiel is niet waar het zou moeten zijn. Van schrik gaat ze rechtop zitten. Dan zoekt ze in de zakken van haar nog natte jas. In de een zit niets, in de ander een verzopen stuk papier, maar geen mobiel.

In het maanlicht probeert ze te zien wat er op het papier staat, maar ze kan het niet goed zien. Ze kan alleen een icoontje ontwaren. Rechtsboven. Mogelijk een logo of zoiets. Met een zucht stopt ze het papier weer terug in haar jaszak. Ze zal er bij daglicht nog een keer naar kijken. Dan krabbelt ze weer op, dat gaat moeizaam, want haar stijve spieren, verkleumd door het nat en de kou, werken niet mee.

Eindelijk staat ze weer. Ze wiebelt lichtelijk, ineens beseft ze dat ze een vreselijke honger en dorst heeft. Dan kijkt ze om zich heen. Op het water is alleen het lichtje van een boei te zien. En in de verte ziet ze een klein licht dat na de grote bocht van net ineens zichtbaar is geworden.